

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1881.

ΑΡΙΘ. 11

« Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἓνας ἀπ' αὐτῶν τούτων πολλοῦς ! »

(Σελ. 162).

Ἐπειτα ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ἡ μήτηρ της, ἡ Καλλιόπη ἀπεκοιμήθη πολὺ ὀργήγορα, διότι ἤλπιζε νὰ ἴδῃ καὶ πάλιν τὰς φίλας της κρη-

δας, ἐπειδὴ τὴν σήμερον τὰ μικρὰ παιδία βλέπουν κρηθίδας μόνον εἰς τὰ ὄνειρά των . . .
(Μικροί) ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ

— Σήμερον θὰ σᾶς εἶπω ἓν ὠραῖον παιγνίδιον νὰ παίξετε, εἶπεν ὁ κύριος Φίλων πρὸς τὰ δύο του κοράσια καὶ τὸν υἱόν του, τὰς δύο του ἀνεψιὰς καὶ τὸν ἀνεψιόν του.

— Ἐν ὠραῖον παιγνίδιον! ἀνερώνησαν παρευθὺς ζωηραὶ καὶ χαρωπαὶ ἑξ παιδικαὶ φωναί.

— Τί παιγνίδιον, πάτερ!

— Τί παιγνίδιον, θεῖς!

— Προτέχετε· εἰσθε ἑξ ὄλοι· λοιπὸν οἱ τρεῖς κηγαίνετε ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀπὸ τὸ ἄλλο· σχηματίζετε δύο στρατόπεδα· τὸ ἓν στρατόπεδον θὰ προσπαθήσῃ νὰ σύρῃ τὸ ἄλλο πρὸς τὸ μέρος του, διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀρέπει νὰ κρατῶνται σφιγκτὰ ἀναμεταξύ

των, νὰ τραβοῦν μὲ ὄλα τὰ δυνατὰ των διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐλκύσουν οἱ ἄλλοι· κερδίζει τὸ στρατόπεδον τὸ ὅποιον θὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του τὸ ἄλλο.

Τὰ ἑξ παιδία, τὰ ὅποια τότεν πολὺ ἐπρόσεχον ὥστε οὔτε ἐβήσαν κἄν καθ' ὄν χρόνον ὁ κύριος Φίλων τοῖς ἐξήγει τὸ παιγνίδιον, ἔτρεξαν σιρτῶντα καὶ κηδῶντα καὶ τραγηδῶντα καὶ φωνάζοντα εἰς τὸ λειβάδιον τὸ ὅποιον ἦτο ἐκεῖ πλησίον· ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ὑπῆγεν ἡ Εὐρυδικὴ ἢ μεγαλειτέρα κόρη τοῦ κ. Φίλωνος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ Πηνελόπη· ἡ μεγαλειτέρα ἐξαδέλφη της· ἐπειδὴ δὲ ἔκρηπε τὰ δύο στρατόπεδα νὰ ἔχουσιν ἴσας δυνάμεις, ἡ Πηνελόπη ἔδωκεν εἰς τὰς ἐξαδέλφας της τὸν ἀδελφὸν της Εὐδοξον, ὅστις ἦτο ὀκτώ-

ἑτῶν καὶ δυνατός, καὶ ἔλαβε τὸν Ἰηλέμαχον, ὅστις ἦτο μόνον ἑπτὰ καὶ ὀλίγον ἀδύνατος. Ἐτρεπε δὲ νὰ γίγῃ τοῦτο, διότι ἡ ἀδελφή της Εὐανθία ἦτο μεγαλειτέρα καὶ δυνατωτέρα ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν της Πηνελόπης Εὐτέρπη. Τώρα τὰ δύο στρατόπεδα ἔχον ἴσας δυνάμεις καὶ ἤρχισαν πλέον τὸ παιγνίδιον. Σύρουν, σύρουν, ἀλλὰ ποῦ; νομίζεις ὅτι εἶνε κερρωμένοι εἰς τὴν θέσιν των· τότε βάλλουν τὰ δυνατὰ των, ἡ Πηνελόπη καὶ ἡ Εὐρυδικὴ κλίνουν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐλκύουν, ὁ Εὐδοξος σύρει πολὺ, πολὺ δυνατὰ καὶ ὦχ! ἐπὶ τέλους! τὸ στρατόπεδον της Πηνελόπης ἐλκύει πρὸς τὸ μέρος του τὸ στρατόπεδον της Εὐρυδικῆς.

Ἀρχίζουν καὶ πάλιν· ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἡ Εὐτέρπη, τὴν ὅποιαν βλέπετε φοροῦσαν τὸν πῖλόν της καὶ κρατοῦσαν τὸν Εὐδοξον, ἀντὶ νὰ ἐλκύῃ δυνατὰ, της ἤλθε νὰ τρέψῃ μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὴν μήτηρ της, ἡ ὅποια τὴν ἔτρωγε καὶ τότε τὸ στρατόπεδον της Εὐρυδικῆς κατάρθρωσε νὰ τοὺς ἐλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του.

— Μία σεῖς καὶ μία ἡμεῖς· αὐτὸ δὲν πιάνεται· ἐλάτε μίαν φορὰν ἀκόμη, νὰ ἰδοῦμεν ποῖοι θὰ νικήσουν! ἀνερώνησεν ὁ Εὐδοξος.

Καὶ τὸ παιγνίδιον ἀρχίζει ζωηρότερον,

ὀρητικώτερον· τώρα πλέον εἶνε ζήτημα φιλοτιμίας. — Τί θὰ εἶπῃ, νὰ νικήθουν!

Ἡ Εὐτέρπη εἶπεν εἰς τὴν μήτηρ της νὰ κἄθηται φρόνιμα, ἐκράτει καλὰ τὸν ἐξαδέλφον της καὶ εἴλυκε καὶ αὐτὴ ὅσον ἡδύνατο.

Τὸ στρατόπεδον της Πηνελόπης ἐνίκησε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο ἐκεῖθεν ὁ κύριος Φίλων κάμων τὸν τακτικόν του περίπατον καὶ εἶδε τὰ παιδία παίζοντα· ἐδῶ εἰς τὴν εἰκόνα δὲν φαίνεται, διότι εἶνε ὀλίγον παρέκει, πλησίον ἐνὸς δένδρου.

— Ὁραῖον, ὠραῖον τὸ παιγνίδιον σας ἐφώνησαν τὰ παιδία ἅμα τὸν εἶδον.

— Θὰ σᾶς φανῇ ἀκόμη ὠραιότερον ὅταν μάθητε ὅτι εἶνε παιγνίδι τῶν ἀρχαίων Ἑλληνῶν, τῶν προγόνων μας σήμερον ἐποίεζατε ὡς ἑλληνοσάουλα καὶ ἑλληνοσαῦλαι· τὸν παλαιὸν καιρὸν τὸ παιγνίδι αὐτὸ τὸ ὄνομαζον ἐλκυστίνδα, δηλαδὴ παιγνίδι ποῦ ἐλκύουν οἱ μὲν τοὺς δέ.

— Ἐλκυστίνδα! θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι ἐγώ, ἀνεκράξε μία φωνή.

— Κ' ἐγώ!

— Κ' ἐγώ!

Καὶ οἱ ἑξ ἀνεχώρησαν ψιθυρίζοντες:

— Ἐλκυστίνδα, ἐλκυστίνδα!

ΦΙΛΟΜΑΑ

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

— Τί εὐτυχισμένη ἡμέρα; ἔλεγεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπιστρέφων τοῦ σχολείου τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου καὶ βίπτων εἰς τὴν τράπεζαν τὰ βιβλία του. Ἠξέυρετε τί θὰ εἶπῃ Σάββατον; Σάββατον θὰ εἶπῃ ὅτι αὐριοι εἶναι Κυριακή· τὸ ὅποιον σημαίνει: παῖζε ἀπίψε ὅσῃ θέλεις· αὐριοὶ δὲν ἔχει σχολεῖον. Ἀχ! νὰ μὴν εἶνε δις της ἑβδομάδος Κυριακή! . . . Λοιπὸν ἐμπρὸς εἰς τὸ ἔργον! . . .

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ οὐδὲ στιγμὴν τρέχει ἔξω ὁ Ἀχιλλεὺς· συναντᾷ τοὺς ὀμήλικας του· παίζει τὸ τόπι, τοὺς βόλους, τὸ σκηνάκι, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν κατακουρασμένος. Κοιμάται, καὶ ἐξυπνᾷ τὴν Κυριακὴν, γελῶν διότι ὄνειρεῖται ὅτι τὸν ἐπέ-

πληττεν ὁ διδάσκαλός του, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε δῆθεν τὸ μάθημά του.

Εἰς τὴν παρατήρησιν της μητρός του, ὅτι αὐριοὶ ἔχει σχολεῖον, ἀπήντησεν: « ἔγω καιρὸν. » Ἐπαναλαμβάνει καὶ τὴν Κυριακὴν τὰ παιγνίδια της προηγουμένης ἡμέρας, καὶ τὴν ἑσπέραν λαμβάνει τὸ βιβλίον ὅπως μελετήσῃ· ἐνόσταεν ὁμως παρευθὺς, διότι ἦτο κατὰκοπος ἐκ τῶν παιγνιδίων.

— Ἐξυπνῶ, λέγει, πρῶτ' καὶ μελετῶ.

Μόλις εἶχε λάβει τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ βιβλίον, ὅπως μελετήσῃ, ἀκούεται ὁ κώδων σημαίνων τὴν ὥραν τοῦ σχολείου. « Ἀχ! » εἶπε καὶ λαβὼν τὴν σάκκαν του μετέβη εἰς τὸ σχολεῖον.

Τὴν ἑσπέραν ἐθεάθη μὲ ὄψιν κατηφῆ

ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του, εἶχε λάθει μὴδὲν εἰς τὰ ἑλληνικά καὶ τὴν ἱστορίαν καὶ εἶχεν αὐστηρῶς ἐπιπληχθῆ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου του. Ἡῤῥησεν ἡ κατήφειά του ὅταν διέκρινεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς του τὴν λύπην, ἣν ἡ διαγωγή του εἶχε προξένησει πρὸς αὐτήν.

«ΚΑΘΟΥ 'ΣΤ' ΑΥΓΑ ΣΟΥ»

Χονδρολαίμης δὲν ἦτο τὸ ἀληθές ὄνομά του· ἀλλ' οὕτε καὶ Στρουμπούλης. Καὶ ὅμως καὶ τὰ δύο τὰ εἶχε. Χονδρολαίμην τὸν ἔλεγαν οἱ σύντροφοί του καὶ Στρουμπούλην χαϊδευτικῶς οἱ συγγενεῖς του. Ἦτο ὀλοστρογγύλος ἀπὸ τὸ πάχος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ βαπτιστικόν του ὄνομα, τὸ ὅποιον ἦτο Κωστάκης, εἶχεν ἀντικατασταθῆ εἰς τὸ σχολεῖον διὰ τοῦ Χονδρολαίμης, εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τοῦ Στρουμπούλης. Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τὴν κακὴν αὐτὴν συνήθειαν, καλοὶ μου φίλοι, τὴν ὁποῖαν μόνον οἱ κακῶς ἀνατεθραμμένοι ἔχουν.

Δὲν πιστεύω κανεὶς ἀπὸ τοὺς μικροῦς μου φίλους νὰ περιπαίξῃ τὰ φυσικὰ ἐλαττώματα καὶ νὰ μὴ ὀνομάξῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ ὄνομά των, ἀλλὰ μὲ παρωνύμιον, μὲ παρατσούκλι.

Καὶ βεβαίως ἠθέλετε μὲ κατηγορησεὶ πολύ, ἂν ἐβλέπετε νὰ ὀνομάζω Χονδρολαίμην ἢ Στρουμπούλην τὸν Κωστάκην. Δὲν τὸ κάμνω λοιπὸν καὶ ἐγὼ, διότι εἶναι κακόν. Ὁ Κωστάκης ἀπὸ ἐμὲ θὰ ὀνομάζεται μὲ τὸ ὄνομά του.

Ὁ Κωστάκης εἶχε παράδοξον χαρακτήρα. Ἄν τῷ ἔλεγε: «ἀναβαίνεις εἰς τὸν οὐρανόν;» δὲν τὸ εἶχε διὰ τίποτε νὰ σοῦ εἴπῃ, ὅτι ἀναβαίνει.

Ἀνεργιᾶτο εἰς ὅλα τὰ δένδρα, καὶ μάλιστα, ὅταν ἦτον ὁ καιρὸς τῶν ὀπωρικῶν, ἐσοιχημάτιζε νὰ φθάσῃ τὸ ὀπωρικόν, τὸ ὅποιον

Συνηθάνθη τὸ λάθος του; ἐπανώρθωσε τὸ παράπτωμά του;

Τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ ἄνωθεν τῆς κλίνης του ἔκτοτε γραφείσα ὑπ' αὐτοῦ φράσις «Πρῶτον τὸ καθῆκον καὶ ἔπειτα ἡ διασκέδασις».

ΣΤΥΓΙΑΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

εὐρίσκατο εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τοῦ δένδρου. Ἀλλὰ συχνότερον ἔρωγε τὰ μούτρα του, παρὰ τὸ ὀπωρικόν, διὰ τὸ ὅποιον εἶχε βάλει στοίχημα. Καθὼς ἦτο παχὺς καὶ ὀλοστρογγύλος, μπράφ! καὶ πᾶρ' τον κάτω.

Ἀλλ' αὐτὸς τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπήγαιναν εἰς τὸ ποτάμι καὶ ἐκολυμποῦσε, καὶ ἔπαιρνε βουτιά ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς ὄχθης.

Ἡ μήτηρ του ἡ καυμένη δὲν ἐπρόφθανε νὰ τῷ διορθῶνῃ τὰ ἐνδύματά του, τὰ ὅποια ἦσαν πάντοτε ξεσχισμένα ἀπὸ ταῖς τρέλλαις του. Ὅσάκις ὁ τῆς ἐπήγαινε κατάβρεκτος, τῷ ἔλεγε:

— Πάλιν εἰς τὸ ποτάμι ἦσουν... καὶ μοῦ ἤλθες λούτσα ὅσ' τὸ παπῖ... Ὁά κρυώσης, Στρουμπούλη μου... Ἀὐτὸ τὸ ποτάμι θὰ σοῦ φάῃ τὸ κεφάλι...

Ναί! Ἐπαιρνε ὁ Κωστάκης ἀπὸ λόγια!...

— Καλὲ δὲν βαρύνεσαι; αὐτὸς θὰ κρυώσῃ; Οἱ φίλοι του, διὰ νὰ γελοῦν, τῷ ἐπρότεινον τὰ δυσκολώτερα πράγματα.

— Βάζω στοίχημα, Χονδρολαίμη, τῷ ἔλεγεν εἰς, πῶς δὲν μπορείς νὰ πηδήσῃς αὐτὸ τὸ χανδάκι.

— Ἐγὼ;

— Ναί· σὺ!

— Τί χάνεις;

— Ὅτι θέλεις.

— Στάσου νὰ ἰδῆς.

Καὶ ἀμέσως ὁ Κωστάκης ἐξέβαλλε τὸ ἐνδύμα του καὶ μία... δύο... τρεῖς... «πᾶρ' τον μέσα ἔς τὸ χανδάκι, αὐτὸν καὶ ὅλον του τὸ πάχος».

Οἱ σύντροφοί του ἐγέλων. Καὶ ὁ Κωστάκης προσεπάθει πάντοτε νὰ εὕρῃ μίαν πρόφασιν. Πότε «ἐγλύστρησε», πότε «αὐτοῦ

ἐκοφαν τὴν φόραν» καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἦτο, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ σχίσῃ τοῦλάχιστον τὸ πανταλόνι του.

Μίαν ἡμέραν τοῦ χειμῶνος, ἐνῶ ἐπέτρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον μὲ τοὺς συμμαθητὰς του, λέγει εἰς αὐτοὺς καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ διαβῶσι τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ.

— Τί σοιχηματίζετε, νὰ περάσω ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν μοναχὸν κορμόν, ποῦ εἶναι ὅσ' ἄν γεφύρι ἔαπλωμένος ἄνω ἔς τὸ ποτάμι;

— Ἀπὸ κείνη τὴν λεύκη τὴν μοναχὴ; Σὺ;

— Ναί· ἐγὼ, μάλισα· γιατί;

— Ἀμ' ἀπὸ κεί δὲν πέρασε οὔτε κατσίκα ἀκόμη, καὶ θὰ περάσῃς σὺ;

— Ἐγὼ, σὰς λέγω, ἐγὼ, νά!

— Βρὲ Χονδρολαίμη, κάθου ὅσ' αὐγά σου, θὰ φᾶς τὰ μούτρα σου... Ἐκεῖνο δὲν εἶνε γεφύρι... Ἐκεῖνο τὸ ἔπλωσαν ἔτσι γιὰ γούσο τὰ τσοπανάκια.

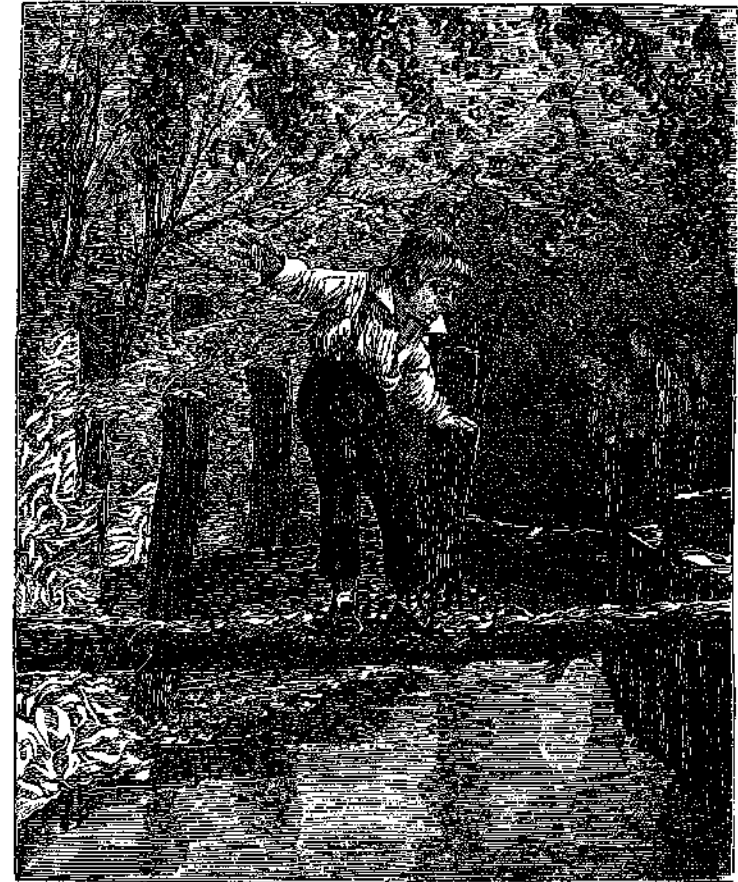
— Ἄς μὴν εἶνε. Τί σὰς μέλλει ἐσᾶς. Κρατᾶτέ μου σεῖς τὸ καπέλο μου καὶ τὸν σάκκο μου, νὰ ἔλθω νὰ σὰς εὕρω.

— Φέρε τα ἐδῶ, τῷ λέγουν, ἡμεῖς σὲ περιμένομε κοντὰ ἔς τὸ γεφύρι.

Καὶ διέβησαν διὰ τῆς ξυλίνης γεφύρας. Ἐνῶ ὁ Κωστάκης ἤρχισε νὰ περιπατῇ ὡς σχοινοβάτης ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς λεύκης.

Ἐπροχώρει μὲ ἠπλωμένας τὰς χεῖρας διὰ νὰ τηρῇ τὴν ἰσορροπίαν. Ἄ! ἐδῶ θὰ πέσῃ, ἄ! ἐκεῖ θὰ γλυστρησῇ! — Ἐξάλισθη πλέον καὶ ὁ ἴδιος... Ὁ κορμὸς ἦτο στοργγύλος, ὁ Κωστάκης ἀκόμη στοργγυλότερος. Ὁ κορ-

μὸς ἔνεκα τῆς βροχῆς ἦτο ὑγρὸς καὶ ἐγλυστρουῖεν, ὁ Κωστάκης παχὺς καὶ βαρὺς καὶ ἐγλυστρουῖεν περισσότερο. Κάτω ὁ ποταμὸς ἄντικρὺ οἱ συμμαθητὰί του. Ἦρχισε πλέον νὰ ζαλίζεται. Φθάνει εἰς τὸ μέσον. Ὁ κορ-

«Ἐπροχώρει μὲ ἠπλωμένας τὰς χεῖρας διὰ νὰ τηρῇ τὴν ἰσορροπίαν».

μὸς ἔχει ὀλίγα κλαδιά ἐκεῖ· τὰ ὑποδήματα γλυστρουῖεν· τὰ κλαδιά ἐμπλέκονται εἰς τὰ ὑποδήματά του... χάνει τὴν ἰσορροπίαν καί:

— Μπλάφ...

Μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ τοὺς πόδας ἐπάνω, εἶδε τὸν οὐρανὸν στρογγύλι καὶ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου βῶδι...

Ὅταν κατῶρθωσε νὰ ἐξέβη ἀπὸ τὸν πο-

ταμόν και εὔρε τοὺς συντρόφους του, ἦτο εἰς κακὴν κατάστασιν. Ὁ Κωστάκης ἐκλαίε και ἐκείνοι ἐξεκαρδίζοντο γελῶντες. Καὶ δὲν φθάνει τοῦτο. Ἄλλ' αὐτὸς ἐπανοῦσε και ἐκρούωνε, και αὐτοὶ τὸν ἐπερίπαιζον.

Ἡ μήτηρ του ἄμα τὸν εἶδεν εἰς τὴν κατάσταση αὐτὴν δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ ἢ νὰ τὸν σώσῃ; Τῷ ἤλλαξεν ἐνδύματα. Ἄλλ' ἦτο πλέον ἀργά, διότι εἶχεν ἤδη κρυῶσει. Ἡσθνήθησεν ἀρκετὸν καιρὸν και ὁ ἱατρὸς ὀλίγας ἐλπιδὰς εἶχε περὶ τῆς ζωῆς του, και ἰδοὺ τί ἔλεγε:

— Ἐν τοιοῦτο λουτρὸν εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνος πληρώνεται ἀκριβά, ἀκριβά.

Ὅταν ὅμως ἀνέλαβε πλέον ὁ Κωστάκης, και ἐνεθυμεῖτο τὸ κρυολόγημα ἐκεῖνο, ἦτο τὸ ἡσυχώτερον παιδίον. Οὔτε στοιχήματα πλέον ἔθετεν, οὔτε ἐρριφικινδύνει τὸσον ἀνοήτως. Ἦτο ὁ φρονιμώτερος και ὁ ἐπιμελέστερος ἐκ τῶν συμμαθητῶν του.

Και τώρα, ὅτε πλέον ἐμεγάλωσε, μοὶ ὠμολόγησε προγῆς, ὅτι ἀκόμη τὸν καταλαμβάνει ρίγος και φρίκη ὡς αἰς διαβαίνει τὸν ποταμόν.

ΚΑΛΑΙΒΟΥΓΑΟΣ ΠΟΛΥΓΑΣΧΟΛΟΣ

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Μήτριος

Ὅταν ἡ Χλωρία ἔπλασε τὸ γιουλί ὄλο χάρι, ὅλο δροσιὰ και μυρωδιὰ, ἔς τὴν ἐμμορφίαν τὴν τὴν τὴν Τὸ ρότῃς τί ἤθελε ἀκόμη νὰ τοῦ δώσῃ. Ἐκεῖνο ἀποκρίθηκα: « Ἀίγιο χλωρὸ χορτάρι,

Καλὴ μητέρα, ὁδὸς μου,
Μεσ' ἰστά χλαριά του νὰ κρυφθῶ ἀπ' ταῖς ματιαῖς τοῦ
[κόσμου!]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

Τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἡ Καλυψὼ και οἱ γονεῖς αὐτῆς μετέβησαν εἰς παραθαλασσίαν τινα ἐξοχὴν ὅπως διέλθωσι τὸ θέρος, μαζῇ των δὲ παρέλαβον και τὸν μικρὸν ἐξάδελφόν της Ἀριστομένην.

Ὁ Ἀριστομένης διασκεδάζων μίαν ἡμέραν ἐντὸς τοῦ κήπου τῆς οἰκίας εἰς τὴν ὁποίαν κατόκησαν, ἔκτισε μὲ λιθάρια και μὲ ἄμμου ἐν φρούριον.

Ἡ Καλυψὼ, ἡ ὁποία, μολοντί ἦτο κατὰ δύο ἔτη μεγαλύτερα ἀπὸ τὸν Ἀριστομένην,

ἦτο πείσμων και φθονερά κόρη, ἄμα εἶδε τὸν ἐξάδελφόν της κτιζόντα τὸ φρούριόν του ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν και τῷ εἶπε μὲ προστακτικὴν φωνήν.

— Ἐμένα νὰ μοῦ τὸ δώσης αὐτὸ τὸ φρούριον.

— Δὲν τὸ ἐτελείωσα ἀκόμη, περίμενε ὀλίγον.

— Ἄ! δὲν μοῦ τὸ δίδεις! εἶπεν ἡ θυμώδης κόρη, νὰ λοιπὸν κ' ἐγὼ τί σοῦ τὸ κάμνω τί φρούριόν σου!

Και διὰ μῆς ράβδου τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα της ἐκρήμυσε τὸ φρούριον.

Ὁ Ἀριστομένης ἐλυπήθη κατὰκαρδία, ὅχι τὸσον διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ μικροῦ του οἰκοδομήματος, διὰ τὸ ὁποῖον εἶχε κοπιᾶσει τὴν ὥραν, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὸν βάρβαρον τρόπον τῆς Καλυψῆς· τὸν ἐπῆρε λοιπὸν τὸ παράπονον, και δάκρυα τῷ ἦλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἄλλὰ δὲν εἶπε τίποτε πρὸς τὴν Καλυψὼ, ἦτις ἔφυγε γελῶσα.

Ἡ μήτηρ ὅμως αὐτῆς εἶχε πλησιᾶσει ἀθροῦσως και εἶδε τί συνέβη. Ἐρώναξεν τὴν Καλυψὼ, και δείξασα εἰς αὐτὴν τὸ κρημνισμένον φρούριον:

— Πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου, κακὴ, τῇ εἶπεν αὐστηρῶς. Σήμερον μόνον ξηρὸ ψωμί θὰ φάγῃς, και δὲν θὰ παίξῃς διόλου ἕως τὸ ἑσπέρας.

Ἡ Καλυψὼ κατ' ἀρχὰς ἠρηθῆ τὴν πράξιν της, — διότι ἦτο και ψεύστρια, — ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἦτο ὀλοφάνερον.

Ὁ Ἀριστομένης παρεκάλεσε τὴν θεῖαν του νὰ τὴν συγχωρήσῃ — τὸσον ἀγαθὸν παιδίον ἦτο — λέγων, ὅτι αὐτὸς παῖται ὁ ὁποῖος δὲν τῇ ἔδωκε τὸ φρούριον, ὅταν τὸ ἐξήτησε, και ὅχι ἐκεῖνη. Ἄλλ' ἡ μήτηρ της ἐσκέφθη ὅτι ἡ Καλυψὼ εἶχεν ἀνάγκην τιμωρίας διὰ νὰ διορθωθῇ, και δὲν τὴν ἐσυγχώρησε.

Τὴν ἔστειλε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅπου ὑπῆγε κατακόκκινη, καταθυμωμένη, και ἔμεινε ἕως τὸ ἑσπέρας. Τῇ ἔφεραν ἐν τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνη κατ' ἀρχὰς τὸ ἔρριψε μὲ θυμὸν και περιφρόνησιν,

ἀλλ' ἔπειτα ἠναγκάσθη νὰ τὸ λάβῃ και νὰ τὸ φάγῃ διότι ἐπεινα πολὺ.

Ὅπως ἐκείνην τὴν ἡμέραν, και τὰς ἄλλας ἡμέρας· ἐπίσης ἐτιμωρεῖτο ἡ Καλυψὼ, ὡς αἰς ἐσφαλλὲν. Οὔτε μὲ τὰς θωπιὰς της, οὔτε μὲ τὰς πονηρίας της κατόρθωσε ν' ἀποφεύγῃ τὰς τιμωρίας· ἡ καλὴ μήτηρ της ἄμα ἐβλεπεν ὅτι ἔπραττε κακὴν τινα πράξιν δὲν τὴν ἐλυπεῖτο, διότι τὴν ἠγάπα πολὺ και ἤθελε νὰ γείνη καλὴ κόρη.

Ἡ Καλυψὼ ἐνόησεν ὅτι οἱ γονεῖς της ἐλυποῦντο διότι αὐτὴ ἦτο κακὴ, ἐνόησεν ὅτι και αὐτὴ ἡ ἴδια ἐζημιούτο διότι ἦτο τοιαύτη· βαρυνθεῖσα λοιπὸν τὸν ξηρὸν ἄρτον, και τὸ νὰ μὲν πάντοτε μόνη εἰς μίαν γωνίαν, ἐσκέφθη, ἐσκέφθη πολὺ, εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐλαττώματα, ὅτι δίκαιον εἶχεν ἡ μήτηρ της νὰ τὴν τιμωρῇ, και ἀπεφάσισε νὰ διορθωθῇ.

Ἄμα ἤρχισε νὰ γίνεαι καλὴ οἱ γονεῖς της ἔδειξαν πρὸς αὐτὴν περισσοτέραν ἀγάπην, κανεῖς πλέον δὲν τὴν περιεφρόνει, και

αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ὑπηρεταί, οἱ ὁποῖοι πρότερον τὴν ἀπέφευγον διότι τοὺς ἐβασάνιζεν, ἤρχισαν νὰ τὴν ἀγαποῦν. Ὁ μικρὸς Ἀριστομένης, ὅστις πρότερον τὴν ἐφοβείτο διὰ τὰς ἰδιοτροπίας της, ἔγεινε ὁ πιστὸς της σύντροφος και τῇ ἔκτισε φρούρια και μέγαρα, και τῇ συνέλεγε ὠραία χρωματιστὰ πετράδια. Ἡ δὲ Καλυψὼ τὸσον ἠὲ χαριστήθη ἀπὸ τὴν τοιαύτην μεταβολὴν ὄλων, ὡστε τίποτε ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο πλέον εἰμὴ πῶς νὰ γίνῃ καλλιτέρα ἀκόμη.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ βάθος ἡ καρδιά της ἦτο καλὴ και μόνον ὁ χαρακτήρ της ἦτο κακός, διορθώθη ἐντελῶς, ἔγεινε καλλίστη κόρη, και ὅτε πλέον ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ἦτο πολὺ διάφορος παρ' ὅτε εἶχεν ὑπάγει. Ἄν δὲ τῇ ὁμιλήσῃ κανεῖς περὶ τοῦ φρουρίου τοῦ ἐξαδέλφου της, τὸ πρόσωπόν της γίνεαι κατακόκκινον ὡς ἂν παπαρούνα, ὅχι ὅμως πλέον ἀπὸ θυμὸν, ὅχι! ἀλλ' ἀπὸ ἐντροπὴν.

« ΟΛΟ ΣΒΟΥΡΕΣ! ΟΛΟ ΣΒΟΥΡΕΣ! »

— Δὲν θὰ γείνη ποτὲ ἄνθρωπος! Ἄν εἶνε καμμία καινούργια τέχνη σβουρᾶς, μάλιστα· διότι ἄλλο ἀπὸ σβούρες δὲν θὰ μάθῃ. Δὲν ἦταν νὰ μοῦ γίνη ἀρσενικό ἢ Ἄννα μου;

Ταῦτα ἐπανελάμβανεν ἀναστενάζουσα ἡ κυρὰ Ἀνδριάνα, ὡς αἰς ὁ κύρ Γεώργης ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος ἦτο πιασμένος και δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ, τὴν ἠρώτα τί κάμνει ὁ υἱὸς των Φίλιππος, ποῦ εἶνε, ἂν ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον.

Και ὁ κύρ Γεώργης τὰ ἤκουε και ἐβλεπε τὰς χεῖράς του, ἐβλεπε τοὺς πόδας του ἀκινήτους ἐκ τῆς ἀσθενείας και τῷ ἤρχοντο δάκρυα, ἐνθ' ἐφιθύριζε:

— Τί θὰ γίνη ἡ καυμένη ἡ Ἀνδριάνα μὲ αὐτὸ τὸ διαβολοπαῖδο! τέχνη δὲν θέλει νὰ μάθῃ, γράμματα δὲν θέλει· τί θὰ γίνη! τί θὰ γίνη!

Και ἔσειεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν.

Ἡ Ἄννα ἐσυμβούλευε τὸν ἀδελφόν της και τῷ ἔλεγε:

— Φίλιππε, πήγαινε, παιδί μου, εἰς τὸ σχολεῖον, μὴ σκάς τὴν καυμένη τὴν μητέρα. μὲν βλέπεις ἐκεῖνη πόσον ἀγωνίζεται διὰ νὰ μᾶς θρέψῃ; Δὲν βλέπεις ὅτι ἔχομεν και μωρὸ ἀκόμη και τώρα πλέον ὁ πατέρας δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐργασθῇ ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν του; Ἐμβα τοῦλάχισον σὲ καμμίαν τέχνην, νὰ γίνῃς και σὺ κάτι, νὰ βγάλῃς κάτι, νὰ τὴν ἀνακουφίξῃς τὴν μητέρα...

— Μάλιστα, μάλιστα νὰ κουφίξῃς, νὰ κουφί-

ξῆς. Νιάφρρ...

Ἀπῆλθα γελῶν ὁ Φίλιππος, διὰ τὰς εὐφύας του. Καὶ κατέβαινε εἰς τὸ ὑπόγειον,

«όπου, έλεγε! εΐχεν ώρατον πάτωμα 'σάν καθρέφτη ίσο και γυαλιστερό» ήτοιμαζε την σβούρα και Σίγγγ...»

Η δυστυχής αδελφή του με τό μικρόν της αδελφάκι εις την άγκάλην, βλέπουσα ότι όχι μόνον δέν την ήκουεν, αλλά και την έπεριπαίκεν, άπεσύρετο εις μίαν γωνίαν της οικίας και ήρχιζε νά κλαίη τόσον, ώστε και τό σκυλάκι της την έσυμπαθούσε και ενόμιζεσ ότι ήθελε νά την παρηγορήσθ.

Ο κύρ Γεώργης από την λύπην του διότι δέν ήδύνατο νά έργασθ, από την στενοχωρίαν του διά τόν Φίλιππον, καθ' ήμέραν έχειροτέρειεν.

Η κυρά Ανδριάννα ειργάζετο, ήγωνίζετο, έκαμνε τό πών διά νά κερδίση τόν άρτον της οικογενείας της. Άλλά τί νά σου κάμη μία γυναίκα και με παιδί μωρό.

Η Άννα έβόηθει την μητέρα της εις πΐσαν έργασίαν έπεριποιείτο τόν πατέρα της. Καίτοι δέ ήτο τόσον νέα ακόμη, ήτο σχεδόν μήτηρ, διότι αυτή έφρόντιζε και διά τό μικρόν αδελφάκι της. Και καθώς έλεγεν ή κυρά Ανδριάννα αυτή τό εΐχεν αναστήσει.»

Ο δέ Φίλιππος;

Ο Φίλιππος δλο σβούρες, δλο σβούρες! Εΐχε μεγαλώσει πλέον και ή βέμβης (ή σβούρα) δέν έλειπεν από τās χειράς του.

Ο δυστυχής κύρ Γεώργης έχειροτέρειεν από ήμέρας εις ήμέραν. Και θλιθεράν τινα πρωίαν απέθανε με μίαν εύχην εις τό στόμα διά την Άνναν του και ένα αναστεναγμόν διά τόν Φίλιππον.

Η κυρά Ανδριάννα έμεινε χήρα, και ή Άννα όρφανή, έκλαιον δέ και αι δύο, και έθρήνον άπαρηγόρητα, διότι έσυλλογίζοντο ότι δέν ειχον κανέν στήριγμα εις αυτόν τόν κόσμον!

Ο Φίλιππος ήκουε τούς θρήνους των, έβλεπε τās δάκρυά των και άπεσύρετο εις

μίαν γωνίαν και έκλαιε και αυτός. Τΰ εΐχε κάμει μεγάλην έντύπωσιν ο θάνατος του πατρός του!

Δύο ήμέρας δέν έπαιζε την σβούραν του!

Την τρίτην ήμέραν ο Φίλιππος έχάθη από την πρωίαν. Εις την οικίαν του δέν έφάνη ολόκληρον την ήμέραν. Και νά ειπωμέν την άληθειαν ή μήτηρ του και ή αδελφή του πολύ άνησύχουν. Προς τό έσπέρας επανήλθε σοβαρός και σκεπτικός. Εφίλησε την αδελφήν του όταν εισήλθε, και τό μικρό του αδελφάκι.

Ησπάσθη την χείρα της μητρός του τόσον σιωπηλώς και σοβαρώς, ώστε ή μήτηρ του δέν ήδυνήθη νά τόν επιπλήξη, άλλως τε και ούτε όρεξιν εΐχε νά επιπλήξη τόν αδιόρθωτον αυτόν.

Εκάθισαν εις την τραπέζαν και έφαγον όλοι σιωπηλοί και μετ' όλίγον άπεσύρθησαν νά κοιμηθώσι.

Την πρωίαν ο Φίλιππος έφώναζεν ιδιαιτέρως την αδελφήν του και τή λέγει:

— Και σήμεραν θά λείψω όλην την ήμέραν, μή ανησυχήτε καθόλου. Ο Φίλιππος έγινε άνθρωπος, θά τό ίδης τό Σάββατον.

Την έφίλησε και ανεχώρησεν.

Ούτε ή Άννα, ούτε ή μήτηρ της ήδύνατο νά δώσωσι καμμίαν εξήγησιν εις την διαγωγήν του, άλλ' έπερίμενον νά ιδώσι τί θ' άπογίγη. Εΐνε άληθές, ότι ή μήτηρ του ειχεν όλίγους φόβους, αλλά δέν έλεγε τίποτε. Τί έτρωγε και πού έτρωγε την μεσημβρίαν ο Φίλιππος, δέν ήδύνατο νά τό εξηγήσθ ή κυρά Ανδριάννα. Και όμως έπερίμενε.

Τό έσπέρας του Σαββάτου ο Φίλιππος εισέρχεται και γονατίζει εμπρός εις την μητέρα του και, έγχειρίζων εις αυτήν όλίγα χρήματα:

— Μητέρα, λέγει, ιδού τί έκέρδισα αυτήν την εβδομάδα από την έργασίαν μου...»

Όλίγα εΐνε τό γνωρίζω, αλλά θά κερδίσω και περισσότερα.

Και τή διηγείται ότι επήγεν εις τόν ματρο-Γιάννη τόν λεπτοουργόν, ο οποίος ήτο φίλος του πατρός του, και τΰ εξήτησεν έργασίαν, ότι εκείνος τΰ έδωκεν άμέσως και τΰ ειπεν, ότι, αν εΐνε πάντοτε επίσης επιμελής εις τό έργον του, ταχέως θά γίνη καλός τεχνίτης.

Η μήτηρ τόν ήσπάσθη και τΰ έδωκε την εύχην της. Η δέ Άννα έψεσεν εις τās άγκάλας του και τόν κατεφίλησε δακρύουσα.

Ο Φίλιππος διά μίας εΐχε γίνει άνήρ! Τσαούτην έντύπωσιν τΰ έκαμνε ο θάνατος

του πατρός του, ώστε ένόησεν ότι αυτός πλέον εΐνε εις την θέσιν του οικογενεϊάρχου.

Τώρα διατηρεί την οικογενείαν του διά της έργασίας του, και, καθώς λέγει ο προϊστάμενός του, έγινεν από τούς άρίστους τεχνίτας. Η κυρά Ανδριάννα έργάζεται σήμεραν μόνον διά την οικογενείαν της βοηθουμένη και από την κόρην της. Η Άννα έμεγάλωσε και ο Φίλιππος φροντίζει νά την άποκαταστήσθ. Τό δέ μικρόν του αδελφάκι εΐνε ο καλείτερος μαθητής του σχολείου, αλλά, πράγμα περιεργον, όταν τελειώνη τās μαθήματα, παίζει και αυτό..... δλο σβούρες, δλο σβούρες!

ΚΑΛΑΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΥΤΑΣΧΟΛΟΣ

[Νέα Παιδαγωγικά ήματα. Ούτως επιγράφεται ή όραία συλλογή των παιδικών ήματων του άκαμάτου και πολυτίμου συνεργάτου μας κ. Άλέξ. Κατακουζήνου, ήτις από τινος ήρξαστο εκδοσμένη ήπαύτως της Φιλεκαπαιδευτικής Έταιρίας. Τό πρώτον μέρος της συλλογής ταύτης εΐχεν έκδοθ' ήδη μήνών ήδη δέ έξεδόθη και τό δεύτερον μέρος, όπερ βεβαίως οι φιλόμουσοι μικροί μας φίλοι θά φροντίσωσι ν' άποκτήσωσι διά νά μάθωσι νά τραγουδών τά εν αυτή περιεχόμενα 43 ήρωϊότατα και τερπνότατα ήματα, εν εκ των όποιων εΐνε και τό κατωτέρω δημοσιευόμενον. Τό δεύτερον ταύτο μέρος της συλλογής πωλείται εν τΰ γραφείω του καταστήματος της Φιλεκαπαιδευτικής Έταιρίας (Άρσακείου) άντι λεπτών 40.

Επί τΰ ευκαιρία ταύτη μετ' χαράς άναγγέλλομεν ότι από τούδε θά παρέχωμεν εις τούς άναγνώστας μας πολύ συχνά ήρωϊα ήματα, τά όποια ο σεβαστός κύριος Κατακουζήνης εύγενώς ύπεργέθη ήμϊν νά τονίζη επίτηδες διά τούς μικρούς φίλους «της Διαπάλασης» τούς όποιους τόσον αγαπώ ώστε άδιακώπως κοπιάζει: ύπερ αυτών, συνθέτων τά τερπνά και διδακτικά ήματα του, έφ' ή και ήμεϊς από καρδίας την εύγνωμονούμεν].

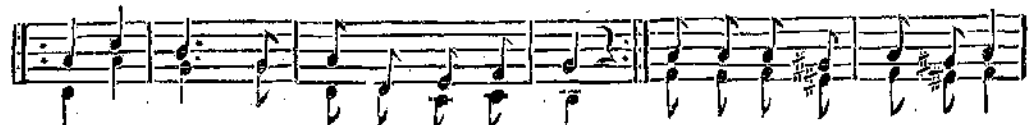
Η ΚΟΥΝΙΑ

ΕΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ Α.Λ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

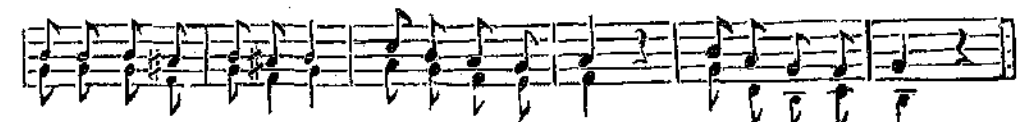
Ζυγός:

1. Σ'ε-να δένδρο ύ-ψη-λό με σχοι-νί χον-δρό κα-λό,
2. Τά παι-δά-κια ζω-η-ρά γύ-ρου γύ-ρου με χα-ρά

κού-νια κού-νια κού-νια κρε-μα-στή, σάν με φέρ-νη 'στά 'ψη-λά
βλέ-πουν βλέ-πουν βλέ-πουν πώς πε-τώ, και ύ-ψό-νο-μαι κα-λά

κ'ε-πι-στρέ-φη χα-μη-λά, πώς μ'εύ-χα-ρι-στεϊ, πώς μ'εύ-χα-ρι-στεϊ!
στον ά-έ-ρα ύ-ψη-λά, σάν τόν ά-ε-τό, σάν τόν ά-ε-τό.

Εκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν τρίτον διαγωνισμὸν « τῆς Διαπλάσεως » τὸν προταθέντα ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, καί οὐ τινος θέμα ἦτο ἡ σύνθεσις διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν σελίδι 129 εἰκόνος, ἐκρίθησαν ἄξιοι:

ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Μικρὰ Νηρηίς, 12 ἐτῶν Ἀθηνῶν.

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου

Μικρὰ Σεισουρήθρα, 8 ἐτῶν Ἀθηνῶν.

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου

Ξανθίπη I. Καλοσύπη, 9 ἐτῶν Πειραιῶς.

Εὐφήμου μνείας

Σοφία Α. Κρασοῦ, 11 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Στέφανος I. Λεοντίδης, 13 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Ἀργυρότοκος, 12 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Φωτοδόλος Ἀσθήρ, 14 ἐτῶν Τριπόλεως. — Μαρίκα Διομήδους, 10 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Λερναία Ὑδρα, 10 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Κλεοπάτρα Μ. Νικολαΐδου, 12 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Ἰωάννης Γ. Ροῦφος, 11 ἐτῶν Πατρῶν. — Μικρὰ Ἀηδῶν, 8 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Αἰκατερίνη Σ. Χατζοπούλου, 11 ἐτῶν Κερκύρας. — Ἀθῶνα Περιστερά, 11 ἐτῶν Νικολαίῳ.

Ἄν καὶ ὀλίγος χρόνος ὑπελείπετο ἀπὸ τῆς διανομῆς τοῦ ἐνάτου φυλλαδίου μέχρι τῆς προσημίας τῆς ἀποστολῆς τῶν χειρογράφων τοῦ διαγωνισμοῦ, ἐν τούτοις « ἡ Διάπλασις » δύναται νὰ συγχαρῆ σήμερον ἔλους τοὺς μικροὺς ἀναγνώστες τῆς, διότι πλείστοι ἀπέδειξαν ὅτι δαικνύουσι μεγάλην ἐπίδοσιν εἰς τοὺς προτεινομένους διαγωνισμοὺς. Οὕτω δὲ μετ' εὐχαριστήσεως εἶδομεν νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας 68 χειρογραφεῖα προωρισμένα διὰ τὸν τρίτον διαγωνισμὸν. Πιστεύομεν δὲ ὅτι εἰς τὸν τέταρτον, ὅστις θὰ προταθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον, θὰ διαγωνισθῶσι διπλάσιοι.

Οἱ ἀναγνώσται « τῆς Διαπλάσεως » βεβαίως θὰ ἐνόησαν τὸν σκοπὸν, τὸν ὅποιον ἐπιδιώκομεν διὰ τῶν διαγωνισμῶν. Ὁ σκοπὸς μας εἶνε τοὺς σήμερον βραβευομένους μικροὺς μας φίλους νὰ τοὺς ἴδωμεν ἐξόχως συγγραφεῖς ἡμέραν τινά.

Ἀλλὰ πῶς θὰ κατορθωθῇ τοῦτο;

Ἠρότερον πάντων ὀφείλουσιν οἱ μικροὶ μας φίλοι νὰ φαντάζωνται, ὅτι εἶναι συγγραφίσκοι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν γράφουσι καὶ νὰ προσπαθοῦσι νὰ φανοῦν ἄξιοι τοιοῦτου τίτλου.

Ἐξεύρετε τί θὰ εἴπη, φίλοι μου, συγγραφεῖς; Ὅταν μεταύριον θὰ μεγαλώσητε καὶ θὰ εἰσελθῆτε εἰς τὴν κοινωνίαν ἀνδρῶν τέλειοι, ἢ μητέρες, μικροὶ μας ἀναγνώστριαι, — μάλιστα μητέρες, γελᾶτε; — θὰ λέγητε εἰς τὰ τέκνα σας ἢ εἰς τοὺς μικροὺς φίλους, τοὺς ὁποίους θὰ ἔχετε καὶ σεῖς τί τότε:

— Ἡμεῖς εἰς ἡλικίαν νεαρωτάτην, παιδάκια ἀκόμη, ὑπῆρξαμεν συγγραφεῖς!

Ἔ! καὶ πόσον θὰ καμαρώνετε!

Πρέπει ἔμως, διὰ νὰ κατορθώσητε τοῦτο, νὰ ἐμβαθύνητε εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὁ διαγωνισμὸς προτείνεται διὰ νὰ μορφώσωσιν οἱ διαγωνιζόμενοι ὕψος, δηλαδὴ λεκτικὸν ἔσον τὸ δυνατόν εὐληπτόν καὶ ἀπαλόν, βέρον καὶ χαριτωμένον, ποῦ καὶ ποῦ σπινθηρίζον ἀπὸ εὐφυλολογίας, διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ν' ἀρκοῦνται μόνον εἰς ἀπλὴν περιγραφὴν τῆς προτεινομένης εἰς διαγωνισμὸν εἰκόνος, ἀλλὰ νὰ προσπαθοῦσι νὰ ἐπινοήσωσιν ἐπ' αὐτῆς μῦθόν τινα, νὰ φαντάζωνται μίαν ἱστορίαν, ἐν συμβάν, τὸ ὁποῖον νὰ περιέχῃ στιγμὴν τινα εἰκονιζομένην εἰς τὴν προτεινομένην εἰκόνα. Διὰ τοῦτο σήμερον ἐκρίναμεν ὀλίγον αὐστηρότερον τ' ἀποσταλέντα χειρογραφεῖα καὶ ἐκ τῶν 68 ἀπερρίψαμεν ἐντελῶς 54, ἐκρίναμεν μόλις 11 ἄξια εὐφήμου μνείας καὶ μόλις τρία διεγωνίσθησαν διὰ τὸ βραβεῖον. Τὸ τῆς Μικρᾶς Νηρηίδος βραβευθὲν καὶ δημοσιευόμενον κατωτέρω ἔχει δημολογουμένως πολλὰ προσόντα, τῶν ὁποίων τὰ κυριώτερα εἶναι ἡ παιδικὴ ἀφέλεια περὶ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ μύθου, ἡ ἀπαλότης περὶ τὴν ἔκθεσιν καὶ ὀλίγη χαριτολογία. Τὰ δύο ἐπαινεθέντα δὲν εἶχον μὲν ἠνωμένα τὰ προσόντα ἐκεῖνα τοῦ βραβευθέντος, εἶχον ὅμως τοιαύτας ἀρετάς ὥστε διεκρίνοντο τῶν ἄλλων.

Ἐκαστὸν δὲ ἐκ τῶν εὐφήμου μνείας ἀξιωθέντων εἶχεν ἀνά μίαν ἀρετὴν, ἥτις τὸ κατέταξεν εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μετὰ λύπης ἡμῶν παρατηρήσαμεν εἶναι ὅτι ἐκ τῶν 68 ἀποσταλλέντων ὀλίγα μόνον δυνάμεθα νὰ ἐξαιρέσωμεν, τὰ ὁποῖα δὲν ἐμυμήθησαν τὸ ὕψος τοῦ εἰς τὸν δεύτερον διαγωνισμὸν βραβευθέντος. Τοῦτο εἶναι κακίον, διότι ἀποδεικνύει ἄλλοτερον πρωτοτυπίας, ἢ μᾶλλον πρωτοβουλίας.

Καὶ πρὶν τελειώσωμεν ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν καὶ τοῦτο, ὅτι ἐκ τῶν ἀναγνώστων « τῆς Διαπλάσεως » οἱ μᾶλλον ἐπιδίδοντες εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς εἶναι αἱ μικροὶ μας φίλαι.

Ἔ! τὰς συγχαίρομεν! Τὰ περισσότερα χειρογραφεῖα ἀνήκον εἰς κοράσια. Μάλιστα, μικροὶ μας ἀναγνώσται, εἰς κοράσια! Καὶ εἰς τοὺς τρεῖς διαγωνισμοὺς τοὺς ὁποίους μέχρι σήμερον ἐπρότειναν « ἡ Διάπλασις » βραβεύονται κοράσια.

Σήμερον « ἡ Διάπλασις » ἐλπίζει πολὺ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς. Ναι, πολὺ! Διότι ἀπὸ τοὺς διαγωνισμοὺς ἀρχίζοντες οἱ μικροὶ μας φίλοι θὰ μορφωθῶσιν ἴσως ἡμέραν τινὰ συγγραφεῖς δι' οὓς θὰ καυχᾶται ἡ Πατρίς μας, ἡ Ἑλλάς!

Βλέπετε ὅτι ὁ ἀγὼν ἔσον μικρὸς καὶ ἂν φαίνεται, ἔχει πολὺ μεγάλον σκοπὸν.

Προτεινομεν σήμερον διαγωνισμοὺς διὰ νὰ μορφώσωμεν μίαν ἡμέραν συγγραφεῖς!

Καὶ ἴσως « ἡ Διάπλασις » θὰ καυχᾶται ποτε ὅτι κατεχώρισεν εἰς τὰς στήλας τῆς τῶν πρώτων ἔργα τῆς δεινῆς ἢ τοῦ δεινῆς περιφήμου συγγραφεῖς.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ « ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

(ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν σελίδι 129 εἰκόνος).

Μίαν ἡμέραν ὁ Τάκης, ἐνῶ ἡ μαμὰ του ἐκάθητο εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐν πολὺ ὥραϊον βιβλίον, ἐμβαίνει ὅταν θυμωμένος καὶ ὅταν φοβισμένος ὀλίγον, καὶ κρῦπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του. Ἡ Φρόσω ἤρχετο ἀποπίσω του μετὰ παράπονον εἰς τὸ πρόσωπόν της, ὡσὺν νὰ ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἔνοχος. Τόσον ἦτο ζωγραφισμένον εἰς τὸ πρόσωπόν της ὅτι κατ' εἶχε κάμει.

Ἡ μαμὰ τῶν δύο παιδιῶν ἄμα τὰ εἶδε ἀφῆκε τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔρωτᾷ τὴν Φρόσω:

— Τί ἔχει ὁ Τάκης; Τί ἔχεις, Τάκη μου; τοῦ λέγει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

150. Ἐλλητισμορφωνον: Ἰ'ου—ε'—υ'—ο'—α—εὐ'—ο'—ε'—ο'—η—ε'—δ'—ε'—ι—ο'—ε'—ε'—α—δ'—ι—ο'—α—α—α—η'—δ'—ε'—ε'—ο'—ο'—ε'—ο'—α—ε'—ο'—α—ε'—ο'—ε'—ο'—ε'—ο'—α—α—δ'—α—α—η'—η'.

151. Ἀσξίγροφος. Εἶνε νῆσι τὸ σύνολόν μου, Ἄλλὰ νὰ κόψης ἀν θελήσης Καὶ κεφαλὴν καὶ τράχηλόν μου, Τότε ἄλλην νῆσον θ' ἀπαντήσης.

152. Ἀεξίγροφος: Κατακοιμήσασ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συγγου μου ἀπελευθῆν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

153. Ἀεξίγροφος: Μὲ κεφαλὴν αἵμα νῆσος καὶ χωρὶς κεφαλῆν βουνό.

154. Συλλαβογράφος: Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δευτερον ὄρθ' Τὸ σύνολον ζυγῆματα ζυγῆματα ἑσά: Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σηριατικῆς.

155. Αἶνευμα: Κάτοικος βαρείας χώρας, ὄθασ ἔχω τὸν στρατόν μου Κ' Ἑλληνα συνάνουμόν μου, Εὐλογήσαντα ἀγῶνα Ὅστις φέρεἰ μέγα κλέος εἰς ἀλόκληρον αἰῶνα.

156. Ἐρώτησις: Χωροῦν εἰς ἐν μικρὰν κένιστρον τριάκοντα ζῶντα κεραφόρα ζωῶ;

157. Ἐρώτησις: Ποῖον χωρίον πεπῶ; καὶ πότε; Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρσικου Ἰακου.

158. Ἐρώτησις: Ἦσος εἶνε ἕκαστον τοῦ ὁποῖου τοὺς ὄρους δὲν ἐκάλυψε κάππα, ἐνὸς φορεῖ τὴν Ἑλληνικὴν φουστανέλλαν καὶ εἶνε στρατιώτης καυχόμενος ὅτι οὐδέποτε τὸν ἀντίκρουσεν ἦτρα;

159. Ἐρώτησις: Τί μέγα πρᾶγμα δύναται νὰ χορέσῃ καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον φῶς; Ἐσάλη ἐκ Τριπόλεως ὑπὸ τοῦ Φωτοβόλου Ἀστῆρος.

160. Λογοπαίγνιον: Ποῖα στοιχεῖα τοῦ ἀλφάβητου χρησιμεύουν εἰς τοὺς σεραπιατικούς; Ἐσάλη ἐκ Τριπόλεως ὑπὸ τοῦ Μακρόσου Κομήτου.

161. Λογοπαίγνιον: Ποῖαν θάλασσαν δυνάμεθα νὰ κηδεύσωμεν; Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Δάμωνος καὶ τοῦ Φιντιου.

162. Λογοπαίγνιον: Ποῖα νῆσος μᾶζ χρειάζεται εἰς τὸ ψάρεμα; Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Φωτεινῆς Ἀστῆρος.

163. Λογοπαίγνιον: Ποῖον εἶνε τὸ εὐθέστερον τετραπόδιον; Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Μισσοτιδῆος.

164. Λογοπαίγνιον: Ποῖα γράμματα τοῦ ἀλφάβητου εἶνε εὖλα καὶ ἀθάνατα; Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Ἀκαυθυλλίδος.

165. Λογοπαίγνιον: Πότες δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει διάκρισις μεταξὺ εὐφροῦς καὶ βλακός; Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Μαιουουργοῦ.

166. Ἀπροσδόκητον: Διὰ τί φοροῦμεν τὰ ἐνδύματα; Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Μικρῆς Νηρηίδος.

167. Ἀπροσδόκητον: Διὰ τί οἱ ἀχθοφόροι μετὰ φέρουν τὰ βάρη; Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόρου Παιδῆος.

168. Ἀπροσδόκητον: Διὰ τί ἀρά γε ἡ μάμμη τοῦ Σάβα ὑπέσχετο νὰ δώσῃ πολλὰ χεῖματα εἰς ἐν τινὲς θῶ τὴν καθίσσα μονόθελλον; Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρσάκου.

ΛΥΣΕΙΣ

136. Δὲν πρέπει νὰ περιεγράψῃται τὰ ἀλλότρια οὔτε ὅταν τις ἀναγινώσκῃ ἢ γράφῃ νὰ εἴπητις βλέμμα εἰς τὰ παρ' αὐτοῦ ἀναγινωσκόμενα ἢ γραφόμενα, ὡς μὴ ἀνήκοντα εἰς ἐε.—137. Ἀνάφῃ.—138. Ἀγλάδι.—139. Ἰῶτα—ῶτα.—140. Χίος.—141. Σολωμός.—142. Ῥοδός.—ῶρος.—143. Δὲν τσαίγει, ἀλλὰ τρέχει.—144. Τὸ 1/4 τῆς μοναδος.—145. Τὸ τρίγωνον.—146. Τὸ ὄψικλόν (ὄψικλόν).—147. Ὁ Ἀστακός.—148. Σάρα.—149. Διότι ἡ ἀγορὰ δὲν ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΓΩΝ

ΛΘΗΝΩΝ: Ἀγγελισφόρος Περιστρά, 9. — Ἀκανθυλλίς, 6. (Ἔνε Ἀμαρυλλίς!). — Ἀναβρουλιδάκης Γ. Κωνστ. 3. — Ἀναμάνη, 12, 9. — Ἀραβικός Ἰππος, 9 9. καὶ 6. — Ἀσπροποταμίτης, 10, 9. — Βουσκοινιάκη Μαρία, 7. — Δάμων καὶ Φιντίας, 11. — Ἐσπερος, 8. — Ζαπειρίδου Δ. Κατίνα, 8. — Ζώτος ὁ Μολασσὸς Β. Σταύρος, 5. — Ἀεοντίδης Ι. Στέφ. 9. — Λερναία Ἰθάρα, 13 9. — Μαυρουδίδης Ἀλέξ. 12, 0. καὶ 7. — Μικρὸ Σεισουργήρα, 11. — Μικρὸς Καπουκίνος, 8. — Μικρὸς Μόρμηξ, 13, 9. — Μυρσίνη, 8. — Μισσοτιδῆς, 8. — Πανσέληνος, 13, 9. — Παπαστρατηγάκης Μ. Ι. 1 (μόνον ἐν!). — Πηριπιν—πί, 6, 6. — Πολικός Ἀσπῆρ, 9. — Πρωινή Λύρα, 4. — Ρόδον Ἀμάραντον, 9. — Φωτοβόλος Ἀστῆς, 2. — ΑΜΙΣΣΟΥ: Ἀσλόγλου Π. Α. 10, 9. — ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Ζερβῶ Ν. Μαρία, 8, 9. — ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ: Ἐλληνακλιδανὸς 1 9' (ἐν μόνον); — ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Σαυθὸς Ἰων. 5, 9. — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ: Εὐέλπις Ἄκρα, 7. — ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΟΥ: Καραμάνος Δ. Γ. 3. — ΜΟΑΔΩΝ: Νέος Κομήτης 1, 9' καὶ 1 (μόνον!). — ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Μελισσανὸς Ι. Γερ. 9. — Πούξ, 11. — ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ: Ἀθῶνα Ἡερίστέρ, 6, 9. — ΟΔΗΣΟΥ: Δόρφας Γεράσιμος, 6, 9. — ΠΕΡΙΠΙΟΥ: Ἀνδρὸς τῶν Λευμῶνων 9, 9. — Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, 11, 9. — ΠΡΟΣΣΩΤΣΙΑΝΗΣ: Σαυθὸν Ἀσπρον 9, 9. — ΣΑΜΟΥ: Ἐμμανὴς Λεάινα, 10, 9. — ΣΥΡΟΥ: Καγκάδη Ἰωάννα, 7. — ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δεφτίων Ἀστῆρ, Μακρόσορος Κομήτης, Ποικιλόχρους Ἰρίς καὶ Φωτοβόλος Ἀστῆρ, 10. — ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Δεφτίων καὶ Οὐράνιον Τόζων 8.

Συνδρομὴ ἐτησίου καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν ἔρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ γίνονται τὴν 31 Δεκεμβρίου. Συνδρομητικὰ ἔγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἡμέραν καὶ λαμβάνονται καὶ ἑλληνικά ἀπὸ τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ ἑτησίου ἔτους. Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντες 10 ἢ 12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν οὐκλόν δωρεάν καθ' ἑαυτὸν τὸ ἔτος. Ἀρίστη δ' ἐπιταγὴ φραγ. 20 καὶ τὰς 100 εἰς τὰς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν 12. — Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ χρηματοπιστωτικῶν ἑλληνικῶν, γαλλικῶν, ἀγγλικῶν, αὐστριακῶν καὶ ἀμερικανικῶν ἐὰν δὲ εἶναι κούλη διὰ χρηματοπιστωτικῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας — οὗτοι δὲ καὶ τῆς Ἰουκίας — δι' ἐπιταγῶν, διὰ τραπεζικῶν τινῶν Ἑλληνικῶν ἀσφύων, διὰ χρημῶν νομισματικῶν, χρηματοδομητικῶν καὶ συναλλαγματικῶν. Διευθύνονται δὲ ἀπ' ὁθείας εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ἐν ἑδρ. Βουγιλιμιστρίας, ἀριθ. 26 ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας Ῥώσης, ἐν Ἀθήναις.